

Vooruitblik!

Liturgiesuggesties:

Opwekking 167, 125 en 392

Psalm 100: 1, 2, 3 en 4

Psalm 40: 1

Mattheüs 6: 25-34

Psalm 68: 10 (OB)

Hebreeën 13: 1-16

Psalm 62: 1 en 5 (OB)

Gezang 399: 1, 3 en 6

Gezang 21: 1, 3 en 4

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

[We hebben het gered.

We schrijven het jaar 2000.

Het millennium is gewisseld.

We hebben het 'overleefd'.

Wat zal dit nieuwe jaar ons brengen?

Persoonlijk, maar ook als gemeente?

Het lijkt net een kringloop.

Na de winter komt het voorjaar.

Na het voorjaar de zomer.

Na de zomer de herfst.

de herfst weer de winter.

Zo kun je ook tegen je eigen leven aankijken.

Goede tijden en slechte tijden wisselen elkaar af.

Zo gaat het ook in de wereld waarin wij leven.

Oorlog en vrede.

Welvaart en armoede.

Gezondheid en ziekte.

Waar loopt het allemaal op uit?

Een mens, broeders en zusters, jongelui, wil graag weten waar hij aan toe is.

Er is niets zo akeligs als voortdurend in het onzekere te moeten verkeren.

Wat gaat het worden: vandaag en morgen en in het jaar onzes HEREN 2000?

Alle mogelijke bange vragen.

Onberedeneerde angsten.

En een onbestemde vrees voor het onbekende.

Het kan je de vreugde in het leven benemen.

Velen maken zich nu al bezorgd.

Als ik de millennium-special van de Telegraaf mag geloven verwachten 2 van de 3 Nederlanders dat de 21^e eeuw een harde en een kille eeuw zal worden.

- * Het individualisme zal hoogtij vieren.
- * Het gezinsleven en de familiebanden worden steeds minder hecht.
- * De bereidheid om elkaar te helpen neemt af.
- * Jongeren leven straks in een virtuele wereld.
Ze weten wat een koe is, maar hebben er nog nooit één in het echt gezien.
- * En onze zorgzame samenleving raakt steeds verder in verval:
Nederland vergrijst – de gezondheidszorg wordt selectiever.
Normen vervagen.
Mensen worden onverschilliger en onfatsoenlijker.

Het wordt er volgens velen niet beter op in het nieuwe millennium.

Je kunt je er nu al grote zorgen over maken.

Of misschien ben je met heel andere dingen bezig.

- * Je moet dit jaar naar het ziekenhuis voor een operatie.
Angst en bezorgdheid.
Zou het wel goed komen?
Zou ik wel weer wakker worden uit de narcose?
- * Je moet dit jaar een examen afleggen.
Stel je voor dat je ineens alles vergeten bent.
Stel je voor dat je voor je examen zakt.

Bezorgdheid is vaak een vorm van on-geloof.

Doen we op die manier niet net alsof er geen God in de hemel is?

Die leiden kan en er doorheen helpt?

Bezorgdheid vergroot de nood en verkleint het zicht op God.

Geloof denkt groot van Hem.

Laat Hem besturen, waken!

Immers, de schrijver van de brief aan de Hebreëën laat er geen twijfel over bestaan:
“Het geloof is de zekerheid van de dingen die men hoopt, en het bewijs van de dingen die men niet ziet.”

Geloof ... dat is vastheid, zekerheid, houvast.

Heel vaak, broeders en zusters, jongelui, zoeken wij die vastheid, dat houvast in heel andere dingen.

We hebben allemaal druk bezette levens.

Aardige kennissen in en buiten de kerk.

We maken tijd voor onze pleziertjes, feestjes en hobby's.

Al met al ... we hebben het maar wat goed.

We voelen ons best op ons gemak.

En wat ons betreft ... dat mag zo blijven ook!]

*

Plons !!!!

Misschien heb je wel eens aan de rand van een vijver of een sloot gestaan.

Verdiept in een kikker die zijn kwaakblazen opblies.

Of in waterjuffers die als helikopters over het wateroppervlakte scheerden.

Het was boeiend. Je genoot ervan.

Niet alleen van wat je zag, maar van alles.

De sfeer, de stilte, de rust, de natuur.

En toen kwam er iemand voorbij, die een fikse steen voor je in het water gooide.
Het water spatte hoog op.
Je kreeg het in je gezicht.
En je kleren waren vol spetters.
Ineens was alle rust verdwenen.
Je humeur bedorven.
Alle plezier en genoegens waren in één klap vergald.
Misschien is je dat wel eens overkomen.
En anders kun je je het misschien wel voorstellen.

Vanmorgen, broeders en zusters, jongelui, plonst zo'n steen in de rustige, genoeglijke vijver van ons bestaan.

Want zo is het leven toch van ons: genoeglijk, knus, gezellig en gerieflijk.

We hebben het toch goed en we hebben toch aardig wat van het leven gemaakt.

Daar hebben we weliswaar hard voor geploeterd, maar over het algemeen zijn we dik tevreden.

Mag ik u en jou vragen: Is er in je leven ook nog een plekje voor de Here God?

Ik vraag het maar – vanmorgen – zo aan het begin van een kalenderjaar, aan het begin van een nieuwe eeuw ... want ik maak me best wel zorgen over de stijl die christenen er vandaag de dag op nahouden.

En niet alleen ik – ook de schrijver van de brief aan de Hebreeënen weet er blijkbaar over mee te praten.

- "Laat de broederlijke liefde blijven."

Met die woorden opent hij hoofdstuk 13.

Hou van elkaar zoals Jezus Christus jullie liefheeft.

Hij is het immers, die jullie bij elkaar heeft gebracht.

Nu dan, waar de liefde woont, daar gebiedt de Heer de zegen!

- "En vergeet de herbergzaamheid / de gastvrijheid niet."

Het huis van de gemeente moet zó open zijn, dat iedereen er kan binnenvallen.

Er moet ruimte zijn voor hen die er een geestelijk dak boven hun hoofd zoeken.

Want je wilt toch niet het gevaar lopen om engelen – gezanten van God – buiten de deur te houden?

- "En denk ook aan gevangenen.

Op z'n minst kun je voor hen bidden.

Je kunt hen ook uit bewogenheid en barmhartigheid opzoeken.

In die tijd waarin deze brief werd geschreven waren gevangenen helemaal aan hun eigen lot overgelaten.

Familie en vrienden moesten in hun levensonderhoud voorzien.

Bovendien ... het gaat hier om mensen die gevangen zitten omdat ze christen zijn.

Je zult maar een straf moeten uitzitten.

Bijna had ik gezegd ... uit-zieken.

Je kunt ook vandaag gevangen zitten in het isolement van een chronische ziekte.

Zien we nog om naar hen die al zo'n lange tijd ziek zijn?

We hebben maar weer een aantal namen op het liturgieblad vermeld.

- "Denk ook aan hen die mishandeld worden."

Ook hier gaat het weer om christenen die omwille van hun geloof moeten lijden.
We mogen hen niet aan hun lot overlaten.
Onze broeders en zusters die omwille van hun geloof worden vervolgd en getreiterd,
mishandeld en gedood.

Dichter bij huis dan: "Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld, want
hoereerders en echtbrekers zal God oordelen."

In een wereld, broeders en zusters, jongelui, waarin de seksualiteit nauwelijks nog
normen kent ...

Als ik de programmablad van de tv bekijk ... elke avond is er wel een erotisch
programma op.

Ga op tijd naar bed en geniet van je eigen man en je eigen vrouw.

En geef je goede geld dit nieuwe jaar toch niet uit aan al die goed verkopende
roddelbladen.

Je geloof wordt er echt niet sterker als je weet dat die en die een nieuwe relatie met
elkaar zijn begonnen.

In een wereld, waarin het huwelijk – als instelling van God – steeds meer in de
verdrukking komt ... behoren wij als christenen te laten zien dat wij ons willen houden
aan de normen die God ons heeft gegeven.

"Gij geheel anders, gij hebt Christus leren kennen!"

"Laat uw wijze van doen onbaatzuchtig zijn, weest tevreden met wat gij hebt."

Geld is alle eeuwen door een afgod geweest, die mensen om zijn vingers wond.

Alle eeuwen door heeft hij mensen voorgejaagd in hun jacht naar geld en bezit.

Doe daar niet aan mee, zegt de briefschrijver, want het maakt je leven jachtig en
jezelf ontevreden.

Mensen voor wie de jacht op het grote geld allesbeheersend is, zijn nooit tevreden.

Ze willen altijd meer.

Als christen heb je een andere levensinstelling.

Je hebt immers de belofte dat God je nooit in de steek zal laten.

Als Hij in je leven het middelpunt is ... ben je rijk.

Dan kun je in alles op zijn hulp vertrouwen.

Dan hoef je niet bang te zijn, voor wie of wat dan ook.

*

"Want Hij heeft gezegd: Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten."

Ik vind dat, broeders en zusters, jongelui, geweldige woorden.

Woorden die ik u en jou en mijzelf graag wil meegeven in deze eerste week van het
jaar 2000.

Woorden, die - als een belofte - ons troost en houvast willen geven.

Woorden, die spreken van de trouw van God.

God, de HERE, op wie ik mag vertrouwen.

In wie ik mag geloven!

Met deze woorden neemt bijvoorbeeld Mozes afscheid van het volk Israël.

Hij heeft het mogen brengen tot op de grens van het land van Gods beloften.

Het land, dat de HERE heeft beloofd, ligt vóór hem.

Hij ziet het vanaf één van de toppen van de Nebo voor zich uitstrekken.

Maar Mozes zal dat land niet mogen binnengaan.

Zijn taak op aarde is volbracht.

En nu hij afscheid moet nemen van z'n vrienden en z'n volksgenoten, spreekt hij diezelfde woorden, die in Hebrëen¹³ worden herhaald.

Woorden op de grens van dood en leven.

Woorden op de grens van uitgaan en ingaan.

Woorden met een belofte, met een bemoediging.

Woorden die je houvast geven voor de toekomst.

Wel, daar kunnen we het mee doen, vandaag en morgen en in het nieuwe jaar.

Een bemoediging.

Zoals eens ook de Hebrëen, de lezers van deze brief, door deze woorden bemoedigd werden.

Ze hoeven – zelfs in het vuur van de vervolging – niet te twifelen aan Gods nabijheid.

Hij beloofde zijn steun beloofde aan Jozua, toen die op het punt stond de staf van Mozes over te nemen en met het volk Israël de Jordaan over te trekken.

Zo belooft Hij zijn steun aan de Hebrëen, die op weg zijn naar het nieuwe Jeruzalem.

Met die belofte kunnen ook wij het leven in het jaar 2000 aan.

Inclusief alle dreiging en spanning en teleurstelling, die zo vaak ons deel kunnen zijn.

Er is er Eén die met ons meegaat.

Ook al laten mensen je als een baksteen vallen, Hij vangt je op en draagt je naar zijn stralende toekomst.

Want God, broeders en zusters, jongelui, onze God, blijft ook in het jaar onzes HEREN, het jaar 2000, trouw aan zijn Woord.

Ook in deze nieuwe eeuw, in dit nieuwe millennium, bewijst God ons zijn genade.

Dwars tegen al ons kleingeloof, onze fouten en onze zonden in.

“Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten.”

*

Het woord “begeven” betekent eigenlijk: “verwaarlozen”.

En dan denk je aan ouders die een kindje verwaarlozen.

Geen aandacht schenken.

‘Een Rotterdams echtpaar had haar elf maanden oude baby zo verwaarloosd, dat het kindje overleed.

De ouders werden door het gerechtshof tot een jaar celstraf veroordeeld.

Omdat ze nog drie kinderen hadden moesten ze - in een inrichting - leren om met kinderen om te gaan.’

Verwaarlozen.

Ik denk ook aan kinderen die hun ouder geworden vader en/of moeder ...

‘verwaarlozen’.

Helaas maak ik dat soms mee dat ouders geen contact meer hebben met één of meer van hun kinderen.

Zelfs bij een begrafenis ontbreken één of meer van hun kinderen.

Ik heb het de afgelopen jaren hier in de gemeente minstens twee keer meegemaakt.

Verwaarlozen.

Dat kan, broeders en zusters, jongelui, ook gebeuren in je relatie met de Here God. We hebben het daar op oudejaarsavond al even over gehad. Steeds meer mensen 'verwaarlozen' ... God in hun leven. Het contact met de hemel - via de lijn van Bijbellezen en gebed – is verstomd. God verlaten, God begeven, God verwaarlozen.

En dan die woorden van de HERE Zélf: "Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten."

Als wij het soms zouden laten afweten – om welke reden dan ook – dan ligt dat aan onszelf.

Niet aan God, de HERE.

Hij is en blijft trouw.

*

Alles goed en wel, dominee, - trouwens mooie tekst om een nieuw millennium mee te beginnen - maar waar ís God dan in deze wereld?

Een wereld, die bol staat van nood en ellende en verdriet?

Of dichterbij huis: Waar is dan God in m'n eigen leven?

Ik begrijp het, broeders en zusters, jongelui.

Het zijn van die vragen die je het gevoel kunnen geven: 'Hij heeft mij begeven, Hij heeft ons verlaten.'

'Ziet God nog wel naar mij en naar zijn wereld om?'

In ons dagelijks leven kun je zo enorm teleurgesteld raken als je merkt dat iemand, die je je vertrouwen hebt gegeven, on-betrouwbaar blijkt te zijn.

Dat kan je zelfs bij je beste vriend of vriendin overkomen:

- Je hebt hem of haar iets toevertrouwd ... het blijkt te zijn doorgesproken aan anderen.
- Of je bent samen – vol enthousiasme - een eigen bedrijfje begonnen ... je compagnon is er met een groot deel van jullie kapitaal tussenuit gevlogen.
- Je vriendin of verloofde blijkt een avondje wezen stappen ... ze heeft een ander leren kennen.

Ach, ongetwijfeld kunt u meer voorbeelden bedenken.

Teleurstelling. Pijn. Verdriet.

Afknapper. Vertrouwen stuk.

Vaak is het zo ... als die ander óns heeft teleurgesteld ... geven wij het ook zo gemakkelijk op.

Ook als het om God gaat?

Weet u, weet jij, bij God is het blijkbaar toch anders.

Hij is toch de God die aan het begin stond van je leven.

Hij is toch de Schepper en de Vader in de hemel die voor je wil zorgen?

Ook als je Hem on-trouw bent geworden.

In zijn vaderliefde blijft Hij je opzoeken.

De hele Bijbel is daar vol van.

Van Gods trouw jegens ons, zijn ontrouwe kinderen.

Dat is toch, broeders en zusters, jongelui, heel duidelijk zichtbaar geworden in de komst van de Here Jezus!

God wilde zijn schepselen niet prijsgeven aan de totale ondergang.

Daarom gaf Hij ons zijn Zoon.

Als Heiland – Heelmaker.

Als Redder – Verlosser.

Ook al begrijp ik God soms niet ... door het geloof mag mijn vragen, mijn moeiten, zorgen en pijn met Hem delen.

Ik mag ze voor zijn troon in de hemel neerleggen.

Hij zal ons niet begeven, Hij zal ons nooit en te nimmer verlaten.

Dat heeft Hij ons in zijn Woord – zwart op wit – beloofd.

Bij Hem is er vergeving en een nieuw begin mogelijk.

Er is ook een andere kant.

Gods trouw en liefde zijn niet vrij-blijvend.

Wie volhard in de on-trouw, wie niet zijn zonden voor God wil belijden, ... die komt om.

Die staat buiten de reddingsoperatie die met Kerst – nu 2000 jaar geleden – in Bethlehem door God op gang werd gebracht.

*

Broeders en zusters, jongelui, laten we – aan het begin van een nieuw kalenderjaar, aan het begin van een nieuwe eeuw – het daarom van deze God alleen verwachten.

Een God, die in zijn on-meetbare vaderliefde, naar ons blijft omzien.

Ook naar ons – wereldsgezinde en gemakzuchtige – kinderen.

“Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten.”

Die belofte ontvangen we elke dag van ons leven ... opnieuw.

Houd daaraan vast.

In de aanvechting van het geloof.

In de twijfel, in de onrust en de angst.

God, de HERE zegt tot u en jou en mij:

“Ik ben erbij.” ‘Ik ga met je mee.’

“Daarom kunnen wij ook met vertrouwen zeggen: De HERE is mij een helper, wat zou een mens mij doen?”

Een kind is nergens bang voor ... als z'n vader of moeder bij hem is.

Als je je leven in Gods hand hebt gelegd, hóef je ook niet bang te zijn.

Als de HERE – beschermend vóór je gaat staan – ben je safe.

Dan kan het eigenlijk nooit verkeerd met je aflopen.

God zorgt voor je, voor u, voor mij.

Hij is je Helper – ook in de nieuwe eeuw die voor ons ligt.

Een mens, broeders en zusters, jongelui, is z'n leven lang hulp-behoevend.

Wat ik daarmee bedoel?

Veel mensen denken dat ze het in hun leven zélf wel voor elkaar kunnen krijgen.
Erkennen dat je het niet meer alleen kunt redden, dat je hulp van een ander nodig hebt ... da's best wel moeilijk, best wel pijnlijk.
Van Abraham Kuyper gaat het verhaal dat hij - op hoge leeftijd gekomen - huilde toen hij voor de eerste keer in zijn leven moest vragen om hulp.
Wat willen we graag zelf-standig zijn.
Alles zelf willen doen.
Dat begint al heel jong.
Een kleuter: 'Zelf doen!'
En met z'n kleine vingertjes peutert hij aan die lastige veter van zijn schoen.
Zo is een mens.
Zélf de hemel willen verdienen.
Zélf het kwaad overwinnen.
Zélf voor het verkeerde willen boeten.
Zélf anderen tot Jezus willen brengen.
Ook in de kerken is een hele doe-het-zelf-cultuur aan de gang.
'Zonder Mij', zegt Jezus, 'kunt gij niets doen!'

*

Een klein jongetje van drie mocht mee z'n vader van de trein te halen.
'Ik wil de koffer dragen, papa', zei de kleine Klaas.
'Goed, m'n jongen', zei de wijze vader, 'leg jij je hand maar op mijn hand.'
Zo droegen ze samen de zware koffer naar de auto.
Toen ze thuis kwamen vertelde Klaas tegen z'n moeder: 'Mam, en ik heb papa's zware koffer mogen dragen.'

We staan, broeders en zusters, jongelui, sinds gisteren aan het begin van een nieuw jaar, een nieuwe eeuw, een nieuw millennium.
We mogen als die kleine Klaas doen: onze hand op Jezus' sterke hand leggen.
Dan staan we samen sterk – met Hém.
In dat geloof, in dat vertrouwen, gaan we de toekomst tegemoet.
Vastheid, zekerheid, houvast ... het is er alleen door het geloof in de Here Jezus Christus.
Hij gaat ons voor.
Hij is – zoals we op oudejaarsavond mochten horen – de leidsman en voleinder van het geloof.
Hij heeft de dood overwonnen.
Hij heeft de toekomst geopend.
Voor al Gods kinderen.
Voor u en jou en mij.
'Wat zou een mens mij doen?'

Jezus Christus, is gisteren en heden en tot in eeuwigheid Dezelfde.
Hij gaat ons voor.
Hij is de Leider op wie we aankunnen.
Hij brengt ons bij het einde.
Het einde van de tijd.

We weten, broeders en zusters, jongelui, niet wat God nog met ons vóór heeft.
Welke plannen Hij in dit nieuwe jaar met ons heeft.
Waarvoor Hij ons in deze eeuw wil gebruiken.
Dat kunnen wij mensen niet overzien. In geloof en in vertrouwen volgen wij Jezus.
Wij willen zijn navolgers zijn.
Mensen die zijn stijl van leven willen naleven.
Daarvoor is training, motivatie en volharding nodig.
Gelukkig staan we niet alleen in dit leven.
God heeft ons een plaats gegeven in zijn gemeente.
We mogen elkaar aanmoedigen om ook in het komende jaar ... de goede wedstrijd te strijden.
Samen staan we sterk.
Samen zijn we meer dan overwinnaars.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 1 januari 2000

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen.!